

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z powództwa F. Sp. z o.o. w N.

przeciwko P. L., F. G., K. S., P. K., A. G., J. B., A. S., B. S., J.S., Syndykowi Masy Upadłości F. sp. z o.o.

o ustalenie stosunku pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 28 kwietnia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O.

z dnia 26 lipca 2018 r., sygn. akt V Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanych P. L., A. G., J. B., A. S. i B. S. kwoty po 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 26 lipca 2018 r. oddalił apelację strony powodowej od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 17 października 2017 r., oddalającego powództwo F. sp. z o.o. w N. o ustalenie istnienia stosunku pracy między pozwanymi: P. L., F. G., P. K., G. R., T. F., B. K., K. S., C. S., R. S., P. K., A. G., M. M., J. M., I. M., J. G., Ł. S., J. T., A. B., W. K., J. L., E. M., J. B., C. P., A. S., B. S., T. K. oraz J. S. a F. sp. z o.o. w N. w upadłości.

Strona powodowa zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie: (-) art. 189 k.p.c., przez dokonanie błędnej wykładni przesłanki „interesu prawnego” i w konsekwencji przyjęcie, że powód go nie posiada w ustaleniu istnienia stosunku pracy między F. sp. z o.o. a jej zleceniobiorcami – pozwanymi, podczas gdy interes prawny należy interpretować szeroko, a nadto już samo ustalenie istnienia stosunku pracy między F. sp. z o.o. a jej „formalnymi” zleceniobiorcami (pozwanymi) zapewni powodowi ochronę jego prawnie uzasadnionych interesów, a co więcej, powód nie ma możliwości wystąpienia z roszczeniem dalej idącym, tj. o świadczenie wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych bez uprzedniego ustalenia istnienia stosunku pracy, zaś stwierdzenie istnienia takiego stosunku może być dokonane jedynie w postępowaniu przed Sądem Rejonowym jako wyłączenie właściwym, zaś kwestia tego, czy w istocie stosunek pracy pomiędzy spółką pracowniczą F. sp. z o.o., a jej zleceniobiorcami (pozwanymi) istniał, nie jest rozstrzygnięta - zachodzi niepewność prawa, która warunkuje i otwiera możliwość i konieczność wystąpienia z powództwem o ustalenie i jednocześnie dowodzi interesu prawnego skarżącego w dochodzeniu tego roszczenia; (-) art. 461 § 1¹ k.p.c., przez błędne przyjęcie, że kwestia istnienia stosunku pracy między zleceniobiorcami F. sp. z o.o. a tą spółką, mogła zostać zbadana w drodze zarzutu w postępowaniu przed Sądem Okręgowym, dotyczącym ustalenia obowiązku składowego na podstawie art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, podczas gdy zgodnie z powołanym przepisem art. 461 § 1¹ k.p.c. sądem wyłącznie właściwym do rozstrzygania tego typu spraw jest Sąd Rejonowy, nadto w toku postępowania przed Sądem Okręgowym w O. w sporach dotyczących ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne dla F. sp. z o.o. zarzut dotyczący ustalenia istnienia stosunku pracy między spółką pracowniczą a jej zleceniobiorcami został zgłoszony wraz z wnioskiem o zawieszenie postępowania do czasu ustalenia tej kwestii przez Sąd Rejonowy, jednak postępowanie nie zostało zawieszone, a problem rzeczywistej relacji łączącej zleceniobiorców spółki pracowniczej z tą spółką nie został w ogóle zbadany i ustalony, również decyzje organu rentowego nie rozstrzygają tej kwestii, albowiem organ rentowy wydając decyzję o obowiązku podlegania przez zleceniobiorców (pozwanych)

ubezpieceniom społecznym, ograniczył się do zbadania faktu, czy zleceniobiorcy spółki pracowniczej F. sp. z o.o. wykonują pracę w tym samym miejscu co na rzecz spółki F. sp. z o.o. oraz czy F. sp. z o.o. jest beneficjentem tej pracy z uwagi na umowy handlowe zawierane pomiędzy tymi spółkami; (-) art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że organ rentowy i sądy powszechne prowadząc uprzednio postępowania dotyczące obowiązku składowego na ubezpieczenie społeczne na podstawie przedmiotowego przepisu, mogły rozstrzygać i w istocie rozstrzygały jednoznacznie o charakterze stosunków, jakie łączyły zleceniobiorców ze spółką pracowniczą, podczas gdy w świetle powyższego przepisu okoliczność ta w ogóle nie jest ustalana przy wydawaniu decyzji w oparciu o ten przepis, nie jest przesłanką stwierdzenia w oparciu o ten przepis obowiązku zapłaty świadczeń na rzecz organu ubezpieczeniowego przez beneficjenta pracy osób zatrudnionych na podstawie umowy cywilnoprawnej i organ rentowy w toku trwających postępowań w ogóle tej okoliczności badać nie mógł i jej nie badał; (-) art. 365 § 1 k.p.c., przez błędne przyjęcie, że przepis ten wyłącza możliwość zbadania niniejszej sprawy pod kątem charakteru stosunków prawnych pomiędzy pozwanymi, a to z uwagi na przewidziany w tej normie zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, podczas gdy problem rzeczywistego charakteru prawnego stosunków prawnych, jakie łączyły pozwanych - osoby zatrudnione określane zleceniobiorcami i spółkę F. Sp. z o.o., w ogóle nie był badany przez Sądy i ustalany przez Sądy, a tym samym skoro stan faktyczny nie wyczerpuje hipotezy przedmiotowej normy, to nie ma możliwości jej zastosowania i norma to nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie; (-) art. 45 Konstytucji RP, przez oddalenie powództwa bez przeprowadzenia jakichkolwiek czynności merytorycznych w sprawie, mimo że powód nie ma innych możliwości prawnych poza mniejszym postępowaniem dla ustalenia, jaki był w istocie charakter prawny stosunków łączących spółkę pracowniczą F. sp. z o.o. z jej zleceniobiorcami, co jest równoznaczne z pozbawieniem powoda prawa do sądu.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w O. oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne wymagające rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, tj.:

(-) czy art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zakresie, w jakim przepis ten będąc podstawą prowadzonych uprzednio postępowań dotyczących ustalenia podstawy wymiaru składek, uprawniał organ rentowy do badania rzeczywistego charakteru prawnego stosunku prawnego łączącego zleceniobiorców spółki pracowniczej F. sp. z o.o. z tą spółką i czy generalnie organ rentowy prowadząc postępowanie na podstawie art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jest uprawniony lub zobowiązany do badania takiego charakteru prawnego stosunku prawnego osób tam zatrudnionych, czy przesłanką ustalenia obowiązku świadczenia na podstawie art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest charakter prawny stosunku łączącego osoby zatrudnione i podmiot je zatrudniający, czy tylko okoliczność osiągania korzyści z pracy osób zatrudnionych przez inny podmiot (kontrahenta), u którego osoby te są zatrudnione na podstawie umowy o pracę, tym bardziej, że w zaskarżonych uprzednio decyzjach ustalających podstawę wymiaru składek niejako z góry i bez jakiegokolwiek refleksji co do charakteru prawnego stosunków łączących pozwanych przyjęto, że zleceniobiorcy spółki pracowniczej (F. sp. z o.o.) wykonywali pracę na rzecz F. sp. z o.o., nie badając charakteru prawnego stosunku łączącego F. sp. z o.o. i osoby tam zatrudnione nazywane zleceniobiorcami (pozwanych), a tylko sam fakt zatrudnienia i osiągania korzyści z pracy tych osób przez kontrahenta F. sp. z o.o. ?

(-) czy w przypadku ustalenia, że organ rentowy nie badał faktycznych i prawnych relacji pomiędzy spółką pracowniczą a jej zleceniobiorcami, „formalny” pracodawca (F. sp. z o.o.) ma interes prawny w ustaleniu rzeczywistego charakteru stosunku prawnego łączącego spółkę pracowniczą z jej zleceniobiorcami, tym bardziej skoro nie miał on wpływu na treść zawieranych przez tę spółkę (F. sp. z o.o.) umów (czy to zlecenia czy umowy o pracę), a dalej praca nie była świadczona pod jego kierownictwem w miejscu i czasie przez niego wyznaczonym i co więcej,

nie miał wiedzy, z którymi osobami będącymi jego pracownikami spółka pracownicza F. sp. z o.o. faktycznie zawierała umowy i na jakich warunkach ?

(-) czy słuszny jest pogląd prezentowany przez Sąd drugiej instancji i jego zastosowanie do oceny niniejszej sprawy, zgodnie z którym powód nie ma interesu prawnego w żądaniu ustalenia istnienia stosunku pracy pomiędzy F. Sp. z o.o. a jej zleceniobiorcami, gdyż jeżeli doszło do naruszania prawa, to powodowi służy roszczenie lub konglomerat roszczeń: o danie, czynienie, zaniechanie bądź znoszenie, szerzej chroniący naruszone prawo, w sytuacji gdy po pierwsze, nie jest ustalone, czy w ogóle doszło do naruszenia prawa, a po drugie, ustalenie istnienia stosunku pracy zapewni powodowi ochronę w szerszym zakresie, w tym chociażby z uwagi na potencjalną możliwość wznowienia postępowań zakończonych prawomocnymi wyrokami, a dotyczącymi ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne lub też wystąpienia do organu rentowego z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty - zwrot nadpłaconych składek na podstawie art. 24 ust. 6c i 6d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a organ rentowy będzie miał możliwość obciążenia składkami spółkę zabrudzającą pozwanych, tj. F. sp. z o.o. ?

(-) czy możliwe i dopuszczalne jest dochodzenie od organu składkowego zwrotu nienależnie pobranych składek (nadpłaty) w sytuacji pobrania ich przez organ składkowy na podstawie prawomocnych decyzji wydanych w oparciu o art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, bez uprzedniego ustalenia, czy stosunki prawne pomiędzy osobami zatrudnionymi a ich zakładem pracy miały charakter pracowniczy ?

(-) czy w postępowaniu na podstawie art. 24 ust. 6c i 6d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych o stwierdzenie nadpłaty, organ rentowy jest uprawniony do badania na wniosek strony charakteru stosunku prawnego osób zatrudnionych w zakładzie pracy formalnie na podstawie umów cywilnoprawnych, a będących jednocześnie pracownikami kontrahenta tego zakładu pracy, uzyskującego korzyści z pracy tych osób, a jeśli nie - to czy ustalenie charakteru tego stosunku prawnego w niniejszym postępowaniu sądowym na podstawie art. 189 k.p.c. może stanowić podstawę do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty i zwrot nadpłaconych składek?

(-) czy orzeczenia sądowe wydane w uprzednio prowadzonych postępowaniach w oparciu o art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, dotyczących ustalenia podstawy wymiaru składek w F. sp. z o.o., wywołują skutki res iudicata w zakresie dotyczącym ustalenia rzeczywistego charakteru stosunków prawnych łączących spółkę pracowniczą i jej zleceniobiorców, skoro jednocześnie okoliczność ta nie była w tamtych postępowaniach w ogóle badana, a nadto Sądy nie zawiesiły zgodnie z wnioskiem postępowań sądowych, o co wносиła skarżąca z uwagi na wniesienie powództwa o ustalenie istnienia stosunku pracy pomiędzy w/w podmiotami ?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik pozwanych wniósł o odrzucenie skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej wobec dwunastu pozwanych; ewentualnie wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w O. postanowieniem z dnia 8 stycznia 2020 r. odrzucił skargę kasacyjną strony powodowej skierowaną wobec pozwanych: P. K., G. R., T. F., B. K., C. S., R. S., M. M., J. M., I. M., J. G., Ł. S., J. T., A. B., W. K., J. L., E. M., C. P., T. K. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawie o prawa majątkowe z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. W postanowieniu z dnia 17 grudnia 2019 r. Sąd Okręgowy w O. ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia wskazaną w skardze kasacyjnej strony powodowej i stwierdził, że jest ona niższa niż dziesięć tysięcy złotych w stosunku do osiemnastu pozwanych. Na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. odrzucono zatem skargę kasacyjną wobec tych osób, jako niedopuszczalną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne

zagadnienie prawne, bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W konsekwencji tegoż w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym między innymi na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na

usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 55/12 i powołane tam orzeczenia).

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało ono sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem skarżącego jest też wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie

sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538). Nie można zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, niepublikowane).

Skarżąca nie zdołała wykazać występowania w sprawie wskazanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszym postępowaniu F. sp. z o.o. w N. wystąpiła przeciwko pozwanym o ustalenie stosunku pracy pomiędzy nimi a spółką F. sp. z o.o. w N., podnosząc, że żądane ustalenie jest potrzebne do uchylenia się powódki od zapłaty kwoty 232.038,91 zł tytułem należności składowych za pracę świadczoną przez swoich pracowników po godzinach pracy na rzecz innego podmiotu, tj. wspomnianej spółki F. sp. z o.o. w N. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał bowiem decyzje, w których stwierdził, że praca świadczona przez pozwanych na rzecz F. sp. z o.o. w N. w ramach stosunków cywilnoprawnych była w rzeczywistości pracą świadczoną na rzecz F. Sp. z o.o. z siedzibą w N. i obciążył powodową spółkę obowiązkiem zapłaty składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu pracy wykonywanej przez jej pracowników w okresie od lutego do czerwca 2011 r. Sąd Okręgowy w O. oddalił odwołanie powódki od tychże decyzji, a Sąd Apelacyjny w (...) utrzymał w mocy wyroki Sądu pierwszej instancji. W toku postępowań sądowych ustalono, że stosunki łączące pozwanych z F. Sp. z o.o. w N. były umowami zlecenia, a F. Sp. z o.o. z siedzibą w N. na podstawie art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych została obciążona obowiązkiem zapłaty zaległych składek (właśnie z uwagi na wykonywane tychże umów cywilnoprawnych). Sama powódka w pozwie

wskazała, że w przypadku ustalenia pracowniczego charakteru pracy wykonywanej przez pozwanych na rzecz F. Sp. z o.o. w N., będzie miała możliwość dochodzenia zwrotu pobranych od niej przez ZUS składek w związku z zapadłymi i wykonanymi przez nią częściowo wyrokami. Przedmiotowe powództwo zmierzało jedynie do podważenia skutków wyżej wymienionych orzeczeń. Mimo prawomocnych wyroków sądowych potwierdzających, że umowy zawierane przez spółkę F. sp. z o.o. w N. z pracownikami powodowej spółki (pozwanymi) były umowami cywilnoprawnymi, w niniejszym postępowaniu skarżąca zmierzała do uzyskania dowodu, który miała zamiar wykorzystać w innym postępowaniu - postępowaniu ubezpieczeniowym o należności z tytułu składek.

Tymczasem za ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego należy uznać pogląd prawny, zgodnie z którym strona nie ma interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie stosunku pracy (jego treści), gdy wnosi takie powództwo w celu uzyskania orzeczenia, które ma służyć jako dowód dla wykazania faktów w innym postępowaniu, w szczególności w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 8 lutego 1979 r., III PZP 17/78, OSNCP 1979 nr 7-8, poz. 143; z dnia 17 czerwca 1987 r., III PZP 19/87, OSNCP 1988 nr 10, poz. 132; z dnia 3 listopada 1994 r., I PZP 45/94, OSNAPiUS 1995 nr 6, poz. 74; z dnia 5 lipca 1995 r., I PZP 56/94, OSNAPiUS 1995 nr 24, poz. 299 oraz uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2005 r., I PZP 2/05, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 71, a także wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 listopada 1971 r., I PR 344/71, OSNCP 1972 nr 5, poz. 89; z dnia 1 grudnia 1983 r., I PRN 189/83, OSNCP 1984 nr 7, poz. 121; z dnia 17 grudnia 1997 r., I PKN 434/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 627 i z dnia 23 lutego 1999 r., I PKN 597/98, OSNAPiUS 2000 nr 8, poz. 301). Zauważa się, że żądanie pozwu jest bezzasadne, gdy powód zmierza - z ominięciem przepisów regulującym postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych - do uzyskania środka dowodowego potwierdzającego fakt mogący mieć w przyszłości znaczenie dla potrzeb postępowania dotyczącego obowiązku z zakresu ubezpieczeń społecznych.

We wniosku zawartym w skardze kasacyjnej strony powodowej nie przedstawiono juredycznego wyводу, który przekonywałby, że dotychczasowy

bogaty dorobek orzecznictwa i piśmiennictwa jest niewystarczający z punktu widzenia przedmiotu sprawy, w której została złożona niniejsza skarga kasacyjna. Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przypominając, że ciężar wykazania przyczyn kasacyjnych spoczywa na skarżącym, a Sąd Najwyższy - orzekając w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - bada jedynie wniosek i jego motywy (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), bez wnikania w ocenę zasadności podstaw kasacyjnych (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13, niepublikowane i z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepublikowane).

Wobec niewykazania przez skarżącego istnienia powołanej przesłanki przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).